

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΒΑΡΩΝΗ ΠΟΥ ΠΝΙΓΗΚΕ ΚΑΙ... ΞΑΝΑΖΩΝΤΑΝΕΨΕ!

Ο βαρώνος πεύχασε τη γυναίκα του. Τό μυστηριώδες μακρεβούτι. Πένθος και απέγνωσις. "Όπου εμφανίζεται ή οικία της πνιγμένης βαρώνης. Ο βαρώνος την βλέπει, την κουνιάει, αλλά δέν την προφτάνει. Η εξήγησις του μυστηρίου. Τό μυσιστέρημα της γυναίκας που δέν είχε πνιγεί. Τρεις πιστολιές μετά τά μεσάνυχτα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΥΜΒΑΙΝΟΥΝ πολλές φορές στη ζωή μας μερικά παράδοξα περιστατικά, τά οποία ξεπερνούν κ' αυτή άκόμα τη φαντασία των συγγραφέων περιπετειωδών μυθιστορημάτων. Ένα τέτοιο κομμοτηραγικό περιστατικό, που μοιάζει σχεδόν σάν παραμύθι, είνε και τό ακόλουθο:

Τό καλοκαίρι του 1927, κατά τις αρχές Ιουνίου, ο βαρώνος Άρθούρος Ζαπάντι, άπόγονος πλουσίας και άριστοκρατικής οικογενείας της Φλωρεντίας, παντρεμένος μόλις πρό δμήνου, έπηρε τη γυναίκα του Μπέρτα, μιά νέα χαριτωμένη και γοητευτική ως εικοσιδύο χρόνων, και πήγαν νά παραθερίσουν στό Βιαρρέτζιο. Έκεί ένοικισαν ένα διαμέρισμα μιάς άτόμησης παραλιακής επαύλειος, όπου κ' έγκαταστάθηκαν.

Δέν έπερασε όμως μιά βδομάδα από την ημέρα της άφιξέως του στό Βιαρρέτζιο, και κυκλοφόρησε έξαφνα στους άριστοκρατικούς κύκλους της Φλωρεντίας ή φήμη ότι ή βαρόνη Ζαπάντι έπνιγχε ένα πρωί, ενώ έπαιρνε μαζί με τόν άντρα της τό λουτρό της!

Πραγματικώς, ύστερα από λίγες μέρες, ο βαρώνος Ζαπάντι ξαναγύρισε στη Φλωρεντία συντριμμένος και άνεκόνισσε ότι ή φήμη του πνιγμού της πολυγαμημένης του γυναίκας ήταν άληθινή:

— Καθώς κολυμπούσαμε μαζί, διηγήθηκε, ή δύστυχη γυναίκα μου έκαμε σέ μιά στιγμή μιά βουτιά στη θάλασσα και δέν ξαναφάνηκε πιά! "Όταν την άναζήτησα, δέν τη βρήκα πουθενά. Μάτια άπασχόλησα μιά ημέρα δλόκληρη ειδικώς βαρκαράδες και φαράδες νά την άνεύρουν. Πούδς Ξέρει πού την παρέσυραν τά κύματα, ή άν δέν την καταβρόχθισε κανένας καρχαρίας!...

Πέρασε έντοματάξυ άρκετός καιρός. Τό πτώμα της βαρόνης δέν είχε βρεθεί πουθενά. Κι' έπειδή κ' αυτοί οι άπόπαι μάρτυρες κατέθεσαν ότι ή γυναίκα του βαρόνου Άρθούρου Ζαπάντι έξαφανίστηκε άκριβώς καθ' όν τρόπον ίσχυρίζόταν ο σύζυγός της, δέν έγινε καμιά ποινική δίωξις εναντίον του.

Από την ημέρα του πνιγμού της λατρευτής του συζύγου, ο βαρώνος Ζαπάντι δέν έδκε ούτε μιά μέρα χαράς. Βυθισμένος στό πένθος του, άπόφευγε τόν κόσμο και ζούσε δλομόναχος στη βίλλα του, ή όποια βρισκεται μέσα σ' ένα θαυμάσιο πάρκο, λίγο έξω από τη Φλωρεντία. Έκεί τόν έπεσκέπτοντο κάθε τόσο οι συγγενείς του και μερικοί από τούς στενωτέρους του φίλους. Στις συναντήσεις τους αυτές δέν μιλούσαν για τίποτε άλλο, παρά για τόν πνιγμό της άτυχης βαρόνης. Μιλούσαν για την όμορφιά της, την

τον, που βρισκεται στό σχετικό μυθιστόρημά του και την όποια θυμούνται όσοι άπ' τούς άναγνώστας μας τό διάβασαν... Τό πρωτότυπο της έπιστολής αυτής βρισκόταν, μέχρι πρό όλίγου, στό χέρι της μεγάλης τραγουδίστριας Σάρας Μπέρναρ... Πού βρισκεται τώρα; Οι κληρονόμοι της τά Ξέρουν...

Ο χωρισμός εκείνος κόστισε φριχτά στην άμοιρη Μαρία... Άρχισε πιά νά χάνη τά λουλούδια του προσώπου της και νά μαραίνεται άπ' τη θλίψη... Έκλεισε τό μέγαρό της προσωρινά και ζήτησε στό ταξείδια τη λησιμονία και την παρηγοριά...

Τού κάκου όμως... Ξαναγύρισε στό Παρίσι, και τά γνώριμα της άγάτης της μέρη της άναψαν τόν καιμό χειρότερα... Έπεσε τότε στό γλέντια και στό Ξενύχια με τά μουτρα... Η εξάντλησι κ' ο πυρετός, μιά κ' ή κρυφή άρρώστεια πύσκαζε τά στήθη της, την έφριξαν, τέλος, στό κρεβάτι... Κι' έπειτα από τρεις μέρες άγωνίας, ξεπνύχσε φωνάζοντας στό παραμυθό της τό όνομα του άγαπημένου της... Τού Άλεξάντερ...

Πέθανε τού βράδυ της 3 Φεβρουαρίου 1847, σέ ηλικία 23 ετών!... Ο σκληρόκαρδος έραστής της, ο Άλεξάνδρος Δουμάς υίός, έλειπε τότε, άπ' τόν Οκτώβριο του 1846 άκόμη, σέ καλλιτεχνική περιόδια στην Ισπανία και στην Άφρική... Τόν τραβήσε με τό ζορί μαζί του, για νά τόν κινή νά ξεζάση την άγάπη του για μιά κ' ε τ α ί ρ α σ, όπως τη χαρακτήριζε, ο πατέρας του. Μιά όταν γύρισε στό Παρίσι στις 4 Φεβρουαρίου 1847, ο Δουμάς έτρεξε σάν τρελλός κοντά της για νά τη δει, λαχταρισμένος ως τά τριδάδα της ψυχής του...

Μά τη βρήκε νεκροστολισμένη πιά!... Έκλαψε πικρά κ' άπαρηγόρητα... Άποτραβήχτηκε λίγον καιρό άπ' τόν κόσμο και δλομόναχος, με ματωμένη την καρδιά του, έμπνέυσθηκε άπ' τη θλιβερή άγάπη του κ' έγγραψε τό άριστοούρημά του: Την «Κυρία με τας Καμελίνας!...

εύφνια της, τις χάρες της και για τόν παράξενο χαρακτήρα της...

Έξαφνα ο δυστυχισμένος βαρώνος άρχισε νά έμπνέη σοβαρές άνησυχίες στό ύπρητικό προσωπικό της βίλλας του. Πολλές φορές, τις νύχτες, κατέβαινε από τά διαμερίσματά του στό πάρκο, ζητώντας νά έξακριβώσει άν πραγματικά διέκρινε εκεί άνάμεσα στό φύλλωμα μιά γυναικεία οικία, ένα φάντασμα, που είχε άκριβώς τη σιλουέτα της χαμένης γυναίκας του... "Όταν οι δικιοί του τούλεραν ότι όλ' αυτά ήσαν άπατηλές όπτασιές της ταραμμένης από τόν πόνο και την άγάπη φαντασίας του, ο βαρώνος τούς διαβεβαίωσε ότι έννοιασε πολύ καλά τόν έαυτό του κ' ότι διέκρινε όλοφάνερα τη μυστηριώδη γυναικεία σιλουέτα! Και πρόσθετε:

— Τρέχω νά την προφτάσω, αλλά χάνεται φεύγοντας πρός την έξοδο του πάρκου, πριν κατέβω από τό σπίτι...

Μολαταύτα, οι συγγενείς και οι φίλοι του Ζαπάντι έπίστευαν πως ο δυστυχισμένος βαρώνος είχε τρελλάσει πραγματικά. Έκείνος όμως έξακολούθησε νά τούς λή λεισιτικά:

— Δέν είμαι δλόλου τρελλός, φίλοι μου. Αυτό που βλέπω είνε κάτι ζωντανό κ' όχι φάντασμα! Νά, χθές τού βράδυ στεκόμουν στό παράθυρο του δευτέρου πατώματος κ' ένύπταξα στό πάρκο. Σέ μιά στιγμή την είδα νά στέκη άκριβώς κάτω από τό φωτισμένο παράθυρό μου. Την άντελήφθη, γιατί ο κρότος κάποιου ξεροκάλαου που πάτησε άπόρόσχετα, τράβηξε την προσοχή μου. Τη διέκρινα καθαρά, με τό κεφάλι της γυρισμένο πρός τά έπάνω! Την άνεγνώρισα, ήταν ή ίδια ή Μπέρτα, ή πολυγαμημένη μου γυναικούλα!...

Και πραγματικά, ή γυναίκα που έβλεπε ο βαρώνος δέν ήταν όπτασία ή φάντασμα, αλλά ή ίδια ή βαρόνη Μπέρτα Ζαπάντι! Άλλά πως είχε ξαναζωντανέψει; Άπλούστατα, γιατί ή βαρόνη δέν είχε πνιγεί! Τό πρωί έκεινο που άπετέθη ότι πνιγχε, είχε φύγει με κάποιον, τόν όποιο άγαπούσε τρελλά, προτού άκόμα παντρευτεί με τόν βαρώνο. Είχε πραγματικά κατέβει στη θάλασσα, έκείνο τό πρωί, με τόν άντρα της, αλλά σέ μιά στιγμή που ήταν άποκαμυσμένη από αυτόν, έκαμε μιά βουτιά και, δεινή κολυμβήτρια όπως ήταν, έφτασε ύποβουχίως στην άντικρινή άκτιή. Έκεί την περιμενε ο φίλος της, μπήκαν στό αυτοκίνητό του κ' έξαφανίστηκαν. Έκότες έγκατεστάθηκαν στη Βιέννη, ύστερα στό Βερολίνο και τέλος στό Παρίσι. Έκεί ο φίλος της, άφού έξώδεδε πιά και τις τελευταίες του όικονομίες, αυτοκτόνησε. Τότε πιά ή βαρόνη άποφάσισε νά Ξαναγυρίσει στη Φλωρεντία, όπου και προσελήφθη ως καμαριέρα σ' ένα ξενοδοχείο, με ψευδώνυμο.

Όταν ξαναβρέθηκε ή βαρόνη στην άτμόσφαιρα της παλιάς της ζωής, ένσοτάλησε νά ιδη τό σπίτι της, τόν άντρα της και νά Ξαναγυρίσει — άν ήταν δυνατόν — κοντά του. Δέν είχε όμως τό θάρρος ούτε νά τού γράψη, ούτε και νά παρουσιάσει μπροστά του. Κι' έτσι πήγαγε μονάχα τις νύχτες και τραγύριζε στό πάρκο του μεγάρου του συζύγου της.

Μιά νύχτα όμως του περασμένου μηνός, ή βαρόνη πήρε την άπόφασι κ' άνέβηκε στό διαμερίσματά του άντρός της. Γονάτισε μπροστά του, τού όμολόγησε την περιπετείά της και τόν ίκέτευσε νά τη συγχωρήσει.

Ο βαρώνος δέν έδίστασε νά της δώσει άφεσι άμαρτιών, την έκράτησε μάλιστα τη νύχτα έκείνη στην επαύλι του.

Όσαν περασμένα πιά μεσάνυχτα, όταν ο δυστυχισμένος βαρώνος κατελήφθη έξαφνα από έναν τρομερό παρορσμο άλλοφροσύνης, Ένα σφοδρό πάθος μίσους κ' εκδικήσεως πλημμύριζε την καρδιά του. Σηκώθηκε έξαλλος από τό κρεβάτι του και παίρνοντας μαζί του τό πιστόλι του διευθύνθηκε στην κρεβατοκάμαρα της γυναίκας του. Σέ λίγο τρεις πυροβολισμοί ακούστηκαν, ο ένας κατόπι του άλλου. Η δυστυχισμένη βαρόνη είχε τιμωρηθεί σκληρά για την άπιστία της.

Τό άλλο πρωί ο βαρώνος πήγε και παρουσιάστηκε μόνος του στό άτυνομικό τμήμα. Και σήμερα βρισκεται κλεισμένος σ' ένα φρενοκομείο σέ άξιοδάρχη κατάσταση. Κυνηγάει διαρκώς την όπτασία της χαμένης — τη φορά αυτή πραγματικά — γυναίκας του, φωνάζοντας με συγχινημένη φωνή:

— Νά την!... Νά την, ή Μπέρτα μου!... Πιάστε την!...

